

Honingkeuring

In Duitsland wordt per jaar 70.000 ton honing gekocht. Vooral honing van bepaalde bloemensoorten is geliefd. Daarom testte de Duitse consumentenbond 45 verschillende honingmonsters van vijf verschillende drachten: acacia, honingdauw, koolzaad, klaver en linde.

De monsters werden gekeurd op HMF-gehalte en het gehalte aan de enzymen diastase en invertase. Ook naar resten bestrijdingsmiddelen werd gezocht.

Microscopisch werd de honing onderzocht op stuifmeelsoorten en andere vaste bestanddelen. Natuurlijk werd ook alle honing geproefd door een kenner. Voor alle onderdelen werden criteria opgesteld en als één onderdeel een slecht cijfer kreeg dan gold dat voor de hele honing.

De resultaten waren niet best. Twee monsters waren zeer goed, zes goed, 19 redelijk en 18 onvoldoende. Vaak werd de honing afgekeurd op de smaak; de smaak was dan niet typisch voor de soort honing. Ook de hoeveelheid stuifmeel van de betreffende soort was nogal eens te laag. Bij koolzaadhoning moet minstens 66 % van de stuifmeelkorrels uit de honing afkomstig zijn van koolzaad. Koolzaadhoning uit de polder bevat vaak 85-95 % koolzaadstuifmeel, de laagste uit deze test was 63 %. Verder werden in de acacia- en lindehoning nogal wat gistcellen aangetroffen. In twee monsters werd phenol aangetoond en als je weet dat phenol hetzelfde is als carbol dan weet je dat daar de imker kwistig met de carbollap is omgesprongen. Resten bestrijdingsmiddel tegen de varroamijt werden in geen van de honingmonsters gevonden.

De aankoop van een potje honing is volgens de consumentenbond een vertrouwenszaak. Daarbij is 'gemengde honing' of 'bloemenhoning' zeker niet slechter en meestal goedkoper. Drie honingmonsters zaten in het 'Einheitsglas' van de Duitse imkersbond en waren dus het produkt van Duitse imkers. Hiervan was de beoordeling: twee goed, één redelijk. En die redelijke was een koolzaadhoning met alles goed behalve de smaak, die was niet karakteristiek genoeg. Het percentage koolzaadstuifmeel was echter 89 %, dus alles behalve redelijk maar zeer goed.

Wel werd de tip gegeven om de honingpot goed schoon te maken voordat hij in de glasbak verdwijnt. Want ook in de glasbak weten de bijen de honingresten te vinden en kunnen daardoor ziekten oplopen.

Test 1992 (11).

Buckfast of Carnica

Moeten we maar met onze gewone 'vuilnisbak'bijen imkeren of zullen we dure rasechte volken gebruiken. Wordt er voor de laatste optie gekozen, welk ras moeten we dan kiezen? Vergelijkende onderzoeken kunnen ons helpen om een keus te maken.

In het kader van een afstudeerproject werd een vergelijking gemaakt in de volksontwikkeling en honingopbrengst van Carnica's en Buckfastbijen. Ruim een jaar lang werden van 12 volken van beide rassen de volkssterkte en de hoeveelheid broed gemeten. Dit werd om de 21 dagen gedaan volgens een methode die in Liebefeld werd ontwikkeld. Liebefeld is het Zwitserse bijenonderzoekcentrum. In juli 1989 werd met 12 broedafleggers van beide soorten begonnen. Tot half oktober werd de ontwikkeling van deze volkjes gemeten. Daarna kwam de winterrust en op 19 maart van het volgende jaar werden de schattingen hervat. De metingen gingen door tot half oktober 1990.

In het begin ontwikkelden de twee rassen zich met gelijke snelheid, maar in het voorjaar kreeg de Buckfast snel meer bijen. Een koude periode in april had geen invloed op de ontwikkeling van de Buckfastvolken, de hoeveelheid broed bleef in deze periode stijgen. De carnica's hadden in deze tijd minder broed. Daardoor werd de volkssterkte van de Buckfast groter en dat bleef het gehele jaar zo. Bij de inwintering had de Buckfast echter bijna evenveel broed en bijen als de Carnica.

De volken werden op het koolzaad gezet. Van de Buckfastbijen werd gemiddeld meer honing geslinderd dan van de Carnicavolken. Dit verschil was echter niet significant. De onderzoeker vermoedde dan ook dat Carnicavolken bij een even groot aantal werksters, meer honing kunnen binnenbrengen dan de Buckfastvolken. Van de zomeroogst kwam niets terecht; er was dat jaar geen dracht.

Zwermneiging kwam bij geen van de Buckfastvolken voor; bij de Carnica's werden bij zes van de twaalf volken zwermcellen uitgebroken. Na het doppenbreken werden in geen van deze volken nieuwe doppen aan-gezet.

Conclusies wilde de onderzoeker niet trekken, omdat de proef te kort had geduurd. Weersinvloeden en drachtomstandigheden hebben een té grote invloed om na een jaar al duidelijke uitspraken te kunnen doen. Een voortzetting van deze proef gedurende meerdere jaren wordt aangeraden.

Deutsches Imker Journal 1992 (9).